

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Какав диван дан браћо и сестре, каква милост Божија која нас обасипа свакога дана и дарује оно што нам је потребно и за земаљски и за небески живот. Господ је дошао на земљу да нас, каже свето Јеванђеље, да људима дарује живот вечни и објашњава шта је то живот вечни? То вам је *да њознају Тебе, њвоја Оца и која си њослао Исуса Христја*. Дакле, богопознање је основ нашега вечнога живота и зато ми свакога дана, сваке свете литургије, сваке недеље, сваког празника, у свакој молитви ми не престајемо Богу благодарити за Његова велика и предивна и чудесна дела. Али у таквом свету у коме има ове земаљске радости постоји нешто што је у стању да све то загорча. То је највећи непријатељ рода људскога – смрт. Коју није Бог створио, коју је човек увео у свој живот и у целу природу својим грехом. Јер човек је измислио грех, човек је творац греха, а самим тим како му је и речено у Светоме Писму да *јрех рађа смрт*.

Данашње свето Јеванђеље износи један потресан догађај из живота Господа Христа. Он је ишао од места до места да проповеда народу реч Божију, да проповеда науку Своју божанску и зато га је увек пратио велики број народа. Улазећи у један мали град у Палестини, град Наин, срете једну другу поворку која је пратила једнога младића, сина жене удовице, који је био умро, кога су носили да сахране. Можете мислити, ма какав да је дан био леп, погодан, сунчан, за мајку тај дан је био пакао. Зато што је смрт уграбила њеног јединца сина, једину њену утеху и наду у старости својој. Кад су се среле ове две поворке, једна у пратњи живота, Господа Христа, и друга у пратњи смрти умрлога младића, десило се нешто необично. Стале су поворке, Господ је пришао ковчегу и обраћа се мртвоме младићу као живоме: „Момче, теби говорим устани!“ И

гле, устаде момак и седе, и узе и даде га мајци његовој. Каква је то радост могла бити за ту мајку која је доживела тако преславно чудо – васкрсење сина свога? Многи долазе на такве случајеве када се неко упокоји да теше фамилију, да теше сроднике, да говоре речи утехе, не плачи, то мора тако, сви ћемо тако, међутим, људска реч не може да утеши у том моменту. Само Бог који је дао живот и који је господар живота, Он може да утеши. Господ је рекао тада овима *не ѿлачиѿе*, и то је била реч животворна и живоносна. И ту је наука Христова коју је Он проповедао путујући из места у место и говорећи народу да је дошао зато да људе избави од греха, од смрти, и од ђавола. Од те троглаве аждаје која је држала у својим канцама цео род људски од Адама до Господа Христа и до последњег човека на земљи. Дакле, Господ је дошао као Спаситељ рода људскога, као дародавац живота и објаснио шта је живот вечни – то је истинско богопознање. То истинско богопознање, ту науку Христову ширили су после Његовога васкрсења свети апостоли по целоме тада познатоме свету. А онда свети богоносни Оци којима је ова недеља посвећена, Оцима седмог Васељенског Сабора, они су ту веру примили од апостола, утврдили, објаснили и ширили свуда по свету. Дакле, данас је велики празник, празник светих Отаца седмог Васељенског Сабора, онога Сабора који је прогласио истинско богопоштовање икона, јер у то време, у деветом веку, појавила се била једна опака јерес иконоборачка која се борила против светих икона и говорила да су то идоли. А идоли су забрањени у Светоме Писму, међутим то нису идоли, то су њихови, Господа Христа, Свете Богородице, угодника Божијих, светитеља наших, и ми када се молимо пред иконом ми се не молимо ни дрвету, ни папиру на коме је икона насликана, него онеме лику који је на тој икони приказан. Наше поштовање прелази на прволик, на онога који је ту изображен, тако да од Седмог Васељенског

Сабора иконе, фреске, кресе православне храмове широм целoга света. И то је оно што је света Црква усвојила, ту одлуку Васељенског Сабора, и прославља тај догађај, ту победу Цркве над јересима, над свим јересима и јеретицима који су постојали у историји Цркве, томе догађају посвећена је прва недеља Часнога Поста – недеља Православља. Јер тада је православље тријумфовало над осталим лажним учењима. Како и каже апостол Павле *не дајте се завести дружим и лажним учењима*. И данас браћо и сестре, православна вера је нападнута са многих страна, од многих јеретика, од екуменизма, од папизма, од глобализма и осталих измишљотина човечијега ума. А ми, ми смо позвани браћо и сестре, да ту веру православну, веру коју су проповедали свети апостоли, свети Оци, наш свети Сава који нам је оставио то у аманет, да чувамо и да држимо – непоколебиво, неупрљано, неокаљано, неумањену него онако како смо примили тако да предамо нашим млађим покољењима, нашој деци и омладини како би се име Божије славило и у нашој земљи и у нашим домовима у све године и векове које су пред нама до Страшнога Суда. А ми који се држимо те вере и тога пута светосавскога, да Господ удостоји да познамо истинитога Бога и када пођемо одавде из ове долине плача да нас Господ прими у Царство своје небеско и да наследимо тамо живот вечни и са свима светима да и ми слаavimo Оца и Сина и Светога Духа Тројицу јединосушну и нераздељиву кроза све векове и сву вечност.

Амин.